

ПЛЯЧКАТА ОТ ДУХОВНАТА ВОЙНА

Дейвид Уилкерсън
24 Февруари 2003

„От користите (плячката – бел. пр.), вземани в боевете, бяха посветили за построяването на Господния дом” (1 Летописи 26:27). Този стих ни отваря към една дълбока, живото-променяща истина. Той говори за плячката, която може да бъде взета единствено в битка, след което бива посветена за изграждането на Божия дом.

Вярвам, че ако уловим мощната истина, която стои зад този стих, ще разберем защо Господ позволява да водим една интензивна духовна война през целия си живот. Много християни смятат, че след като се спасят, техните борби ще свършат, че живота им ще потече гладко. Напротив! Бог не само позволява нашите битки, но Той има славна цел от тях в живота ни.

И така, кои са „користите в боевете”? Плячката е заграбеното, плячкосаното; нещата, взети от победителите в битката. За първи път Библията споменава за плячка в Битие 14 глава, когато съюзническа войска напада Содом и Гомор. Тези нашественици плениха жителите и ограбиха притежанията им: „И победителите задигнаха всичкия имот на Содома и Гомора... Взеха и Аврамовия братанец Лот...” (Битие 14:11-12).

Когато Аврам научи, че племенника му Лот е взет в плен, той събра армия от 318 души и тръгна да преследва противниковите царе. Писанието казва, че той застигна нашествениците и „порази ги... И възвърна всичкия имот, върна и брата си Лота с имота му, както и жените и людете” (14:15-16).

Представете си как победителят Аврам води дълго шествие от радостни хора, както и каравани, натоварени с всякакъв вид стока. По пътя той среща Мелхиседек, царят на Салим. Писанието ни казва, че Аврам беше подтикнат да му даде десетък от цялата си плячка (14:20). „А помислете, колко велик беше тоя човек, комуто патриарх Авраам даде и десетък от най-добрата плячка” (Евреи 7:4).

Каква невероятна сцена. Божият избран слуга току-що спечели голяма победа и подари част от плячката си на царя. Защо? Мелхиседек беше „свещеник на Всевишния Бог” (Битие 14:18). Аврам с ясно съзнание даде този десетък за целите на поддържането и служението в Божия дом.

А сега се опитайте да си представите сцената само няколко часа преди Аврам да надвие на тези нашественици. Сатана трябва да е злорадствал. Армиите му току-що бяха превзели цялото население на два града, включително и един благочестив човек, който живееше там. Праведния Лот беше единствената заплаха за контрола на дявола над тези градове. Но сега Сатана беше отвел Лот като плячка, заедно с огромните стада от едър рогат добитък, каравани, натоварени с храна и облекло; и ракли, пълни със злато, сребро и скъпоценни камъни.

Мога да си представя как дяволът се хвали с пленения потомък на Аврам: „Погледнете Лот! Той е вързан с вериги, лишен от всичките си притежания. Ето какво се случва с всеки, който се опитва да навлиза в моята територия”.

А сега си представете сцената след победата на Аврам. Съюзническата армия беше заклещена в смолни кладенци, напълно разбита. Аврам беше освободил хората и беше възстановил огромна каравана с ограбени стоки. Те не бяха само от Содом и Гомор, но и от девет други разграбени града. Ограбеното от Содом беше възстановено до последната монета, но Аврам задържа плячката, която беше взел от нашествениците.

Това е принцип, който Бог иска да схванем: нашият Господ се интересува от много повече от това да ни направи победители. Той иска да ни даде плячката, стоките, духовните богатства от нашата война. Ние сме предназначени да излезем от битката с каравани, натоварвани с ресурси. Това има предвид Павел, когато казва: „Не; във всичко това ставаме повече от победители чрез Този, Който ни е възлюбил” (Римляни 8:37, курсивът е мой).

Всяка плячка, придобита по време на битка, се посвещава за поддръжка на Божия храм.

Давид има същото благоговейно отношение към плячката, взета във войни. Това се вижда от указа, който издава към края на живота си. Давид току-що е назначил сина си Соломон за наследник на трона на Израел, и сега събира водачите на нацията, за да установи Божествен ред за поддържането на Божия дом. Какви ресурси да използват за това свято дело? „От користите, вземани в боевете, бяха посветили за построяването на Господния дом ” (1 Летописи 26:27).

Позволете ми да подреда сцената. След всяка военна победа, Давид носеше изобилна плячка, която натрупваше: злато, сребро, месинг, дърво и пари - твърде много, за да бъдат изброени. Той имаше една цел в ума си: тази плячка да се използва като ресурс за построяването на храма.

Междувременно, Давид назначи на храмови длъжности свещеници, вратари, певци, музиканти, каменоделци, занаятчии, квалифицирани работници за всичко, необходимо за поддържането на Божия дом. Тогава Давид създаде специална хазна, изключително за поддръжката на храма след построяването му, и даде напътствия на военачалниците да носят цялата плячка от войните, за да напълнят хазната.

Когато Писанието говори за поддръжката на храма, на оригинален иврит означава „да се ремонтира дома, да се подсили и консолидира построеното”. Накратко, тези средства бяха предназначени за поддържането на първоначалното великолепие на храма, за ремонт на всяка дупка, за да се запази Божия дом в първоначалното му състояние.

И така, ще попитате вие, къде е Божият храм днес? Той е съставен от Неговия народ – от теб, мен, Неговата църква в световен мащаб. Според Павел, телата ни са храмове на Святия Дух, и подобно на древния Израил, нашият Господ все още поддържа Своя храм чрез плячката, натрупана от битките. Ето защо нашите изпитания са предназначени за нещо повече от

оцеляването ни. Във всяка битка Бог отделя богатство, ресурси и блага за нас. Той складира цяла съкровищница от стоки от нашето воюване, и тази плячка е посветена за изграждането и поддържането на тялото му, църквата на Исус Христос.

Помислете за това: в продължение на години след като Соломон построи храма, той се поддържаше в добро състояние от плячката, взета от последните войни. Божият дом остана динамичен и жив, защото Неговият народ излизаше не само победител от всеки конфликт, но и богат на ресурси.

Намираме този принцип на „снабдяване чрез война“ из цялото Божие Слово.

1. Животът на Давид ни дава пример каква е Божията цел за нас с прибирането на плячката.

Докато Давид и армията му бяха далеч, амаликчаните внезапно нападнаха неговия град Сиклаг. Тези мародери нашественици плениха всички жени и деца и изгориха целия град. Когато Давид се върна, той „се наскърби много, защото хората говореха да го убият с камъни... а Давид се укрепи в Господа своя Бог“ (1 Царе 30:6).

Говорим за духовна война - не просто атака срещу Давид, но срещу вечната Божията цел. За пореден път дяволът преследваше Божието семе. Ние знаем, че пророкувания Месия трябваше да дойде от Давидовото потомство. Сатана се опитваше да отстрани всяка жена и дете, чрез които това можеше да се случи.

Възлюбени, това е фокусът на всяка духовна война: врагът винаги е бил решен да унищожи родословието на Христос, и този факт не се е променил дори 2 000 години след кръста. Сатана все още е решен да унищожи Божия народ, и го прави, атакувайки нас - родословието на Христос, като измисля начини за отстраняване на нашето свидетелство.

Давид се почувства застрашен, когато чу мърморенето на своите хора. Те искаха да го убият с камъни, защото е оставил жените и децата да станат толкова лесна плячка. Но Давид знаеше, че сърцето му е право пред Бог, и Писанието казва, че той се насърчи в Господа. Незабавно този човек на вяра тръгна да преследва амаликчаните и бързо ги настигна, освобождавайки всеки пленник и имущество: „Давид върна всичко“ (1 Царе 30:19). Той и хората му не загубиха нищо, „ни синове, ни дъщери, ни корист, ни какво да било нещо, което бяха заграбили от тях“ (30:19). Казано по общо, на тях не им липсваше дори торба с боб.

Но амаликчаните бяха ограбили и други градове, така че Давид взе и цялата тяхна плячка за себе си: „Също Давид взе всичките овци и говеда; и като караха тая черда пред него, казваха: ‘Тя са Давидовите користи’“ (30:20).

Подобно на Аврам, Давид беше повече от победител. Той направи повече, отколкото просто да оцелее и приключи на нула. Това беше така, защото Бог имаше за Давид повече от свидетелство за победата. Когато се върна при семейството си, той водеше и огромни стада от овце, кози, камили и говеда, както и каравани, натоварени със сребро, злато, бижута, дрехи и предмети от бита.

Какво направи Давид с цялата тази плячка? Той я използва за поддържане на Божиите цели. Давид знаеше, че Бог го е помазал да бъде цар над хората, и сега трябваше да поправи щетите, нанесени на репутацията му. Затова изпрати от плячката на тези, които се бяха отделили от него, стремейки се да обедини Божия народ: „Изпрати от тия користи на Юдовите старейшини... и рече: ‘Ето ви подарък от користите взети от Господните врагове’” (30:26). Давид също изпрати плячка и на всеки град, където той и хората му се бяха укривали, „на ония в Хеврон” (30:31). В крайна сметка Хеврон щеше да бъде града, в който Давид щеше да бъде коронован за цар.

Ето още един пример за Божиата цел в нашата духовна война. Ние трябва да вземем плячка от битката не само за себе си, но и за Христовото тяло. Ресурсите, които получаваме, са предназначени да донесат благословение за другите.

В случая с Давид, Бог поддържаше и неговия дом, запазвайки потомството му, което щеше да води към Христос. Но до този момент, хората гледаха на Давид като беглец. Той постоянно се криеше, изпадаше от криза в криза, беше на ръба да загуби всичко. Но сега тази плячка - стадата добитък и караваните натоварени с подаръци – доказваха, че Давид е победоносен воин. Той излезе от своите битки богат на ресурси, които осигуриха продължаването на Божието дело.

2. В IV Царе, 6 глава, Божиите хора взеха плячката по свръхестествен начин.

В този пасаж сирийската армия обсажда град Самария по време на глад. Сирийците лагеруват извън града, чакайки самаряните да умрат от глад. Условието в рамките на градските стени толкова се влошават, че една магарешка глава се продава за осемдесет сребърника. Хората все повече се отчайват, включително и две майки, които решават да сварят бебетата си и да ги изядат. Но след като изяждат първото, втората майка скрива детето си. Първата опечалена майка отива при царя, за да се оплаче, че нейната приятелка не е споделила детето си с нея. Това е чиста лудост.

Четирима прокажени, които са живели извън градските стени, си казали: „’Защо да седим тук докле умрем?... Сега, прочее, да идем та да се предадем в сирийският стан. Ако ни оставят живи, ще живеем; но ако ни убият, само ще умрем’” (4 Царе 7:3-4). И така, те тръгват към сирийския лагер.

Когато пристигат, там цари пълна тишина. Не се вижда никакъв човек. Затова те претърсват всяка палатка, но всички са изчезнали. Писанието обяснява: „Защото Господ беше направил да се чуе в стана на сирийците тропот от колесници и тропот от коне, тропот от голяма войска; и те бяха си рекли един на друг: ‘Ето, Израилевият цар е наел против нас хетейските царе и египетските царе, за да дойдат върху нас’. Затова, бяха станали и побягнали в полусветлината, като оставиха шатрите си, конете си и ослите си, - целия стан, както си беше, - и бяха побягнали за живота си” (7:6-7).

Когато прокажените осъзнали това, те тръгнали от шатър в шатър, ядейки и пиейки колкото могат. После се натоварили със злато, дрехи и други стоки, и ги скрили. Накрая се върнали при градската порта и викнали към вратаря: „Ела с нас. Няма да повярваш, но сирийците са избягали от своя лагер. Той е призрачен град”.

Писанието казва: „Тогава людете излязоха та разграбиха стана на сирийците. Така, една сата чисто брашно се продаваше за един сикъл, и две сати ечемик за един сикъл, според Господното слово” (7:16). Още веднъж божиите хора излязоха повече от победители. Сатана беше се опитал да ги умори от глад, но Господ обърна цялата ситуация. Той взе плячката от войната и я използва за възстановяване и освежаване на Своя народ, за поддържане каузата Си на земята.

Стана ли ви ясно? Започвате ли да разбирате причината за сегашната си битка? На тези, които уповават на Господ, е обещана славна победа над цялата сила на врага. Бог иска вие да знаете: „Да, ти ще излезеш победител, но Аз ще те направя повече от победител. Изработвам дори още по-голяма цел в теб за Моето царство. Ще излезеш от тази битка с повече плячка отколкото можеш да носиш”.

Павел има предвид това, когато пише: „А на Този, Който, според действащата в нас сила, може да направи несравнено повече, отколкото искаме или мислим” (Ефесяни 3:20).

3. В историята на Естир намираме трета цел от вземането на плячка.

Ето една история за интензивна война, една от най-големите духовни битки в цялото Писание. Дяволът отново се опитва да унищожи Божията цел на земята, този път чрез злия Аман. Този богат, влиятелен човек убеди царя на Персия да издаде указ, чрез който всеки евреин под негово управление - от Индия до Етиопия - се осъжда на смърт.

Първия евреин, който Аман беше набелязал, бе праведния Мардохей - чичото на Естир. Аман издигна бесилка специално за Мардохей. Но Естир се намеси, призова Божиите хора на молитва и рискува живота си за анулирането на заповедта на Аман. Бог изложи на показ нечестивия план, и в крайна сметка Аман увисна на собствената си бесилка. Царят не само отмени смъртната заповед, но и даде къщата на Аман на Естир, един имот на стойност милиони долари по днешните стандарти.

Но имението на Аман не беше единствената взета плячка в тази история. Писанието ни казва: „И юдеите имаха светлина и веселие, радост и слава” (Естир 8:16). Това беше истинската плячка, придобита от битката с врага.

Вижте, нашите изпитания не само ни спечелват духовни богатства, те непрекъснато ни поддържат силни и чисти. Поставайки доверието си в Господа, Той прави нашите изпитания да произвеждат в нас вяра по-ценна от злато (вж. 1 Петрово 1:7).

4. Най-голямата плячка бе получена на Кръста.

„И като ограби началствата и властите, изведе ги на показ явно, възтържествувайки над тях чрез Него” (Колосяни 2:15).

На Голгота Исус ограби дявола, лиши го от цялата сила и власт. Когато Христос възкръсна победоносно от гроба, той поведе едно неизброимо множество изкупени от хватката на Сатана пленници. И това изкупено с кръвта шествие все още продължава да марширува.

Удивителен е факта, че Христовия триумф на Голгота ни даде дори повече от победата над смъртта. Той придоби за нас една невероятна плячка: благодат, милост, мир, прошка, сила, вяра и всички необходими ресурси, за да водим победоносен живот сега. Той снабди всичко за поддържането на Своя храм: „А Христос, като Син, беше верен над Неговия дом. Неговият дом сме ние, ако удържим до край дръзновението и похвалата на надеждата си” (Евреи 3:6)

Помислете за Соломон като прототип на Христос в Стария Завет. Той построи храма (църквата) с всички средства, които Давид (Отец) събра за него. И когато храма се нуждаеше от поддръжка, той взимаше от хазната (Святия Дух), пазена специално за тази цел.

Тук Святия Дух ни разкрива една прекрасна истина: Исус чрез Своя Свят Дух ни снабдява с всички ресурси, от които имаме нужда. Ние сме отговорни да вземем от тази хазна за поддръжката на Неговия храм, като ресурсите трябва да дойдат директно от плячката от нашето воюване.

Христос ни даде всичко необходимо за осъществяването на тази поддръжка. Той ни прие в Своя дом и стои като негов крайъгълен камък. Той почисти цялата къща, и накрая, Той ни даде достъп до самата Светая светих. Така че сега чрез вяра ние сме един напълно построен, завършен храм. Исус не построи наполовина завършена къща - Неговия храм е изцяло готов.

Но той трябва постоянно да се поддържа в добро състояние, което може да струва много скъпо. Разбира се, ние знаем къде могат да бъдат намерени ресурсите: в Духа на самия Христос. Той е ковчезникът на цялата плячка, но не може да ни даде тези ресурси, ако ние не виждаме нуждата от тях. Накратко казано: Бог няма да поддържа Своя храм без нашето съдействие.

Това сътрудничество започва, когато сме в разгара на конфликт. Вижте, нашите ресурси са Христоподобие, което печелим, докато сме потопени в битката. Те са уроците, вярата и характера, които печелим от войната с врага. Така че, през каквото и да преминаваме, каквото и изпитание да имаме, ние стоим, знаейки, че Бог го позволява за Своите цели. Битката има стойност, и ние можем да бъдем уверени, че нещо добро ще излезе от нея.

Павел дори ни призовава да се хвалим с нашите прежеждия. Защо? Заради плячката: „скръбта произвежда твърдост” (Римляни 5:3). Помислете за всяка друга плячка, която произлиза от прежеждията ни: опит, надежда, смелост, мъдрост, споделянето на Божията любов с другите.

Бог в Своята върховна власт позволява нашите изпитания, за да ни предпазват от провали.

Ако нямахме конфликти, натиск, изпитания, войни, ние щяхме да бъдем пасивни и хладки. Ще започне развала и нашият храм ще потъне в развалини. Ние няма да сме в състояние да се справим с територията, която сме завладели. Ето защо вражеският план срещу нас е ясен: той иска да ни отстрани от битката. Неговата цел е да премахне всяко желание за борба в нас.

Опитайте да си представите вашия храм буквално като сграда, изградена от тухли и хоросан. Ако се разходите из нея, ще можете да забележите работата по поддръжката, която е била направена в миналото по време на изпитанията. Ще кажете: „Виждаш ли този покрив? Преди много лошо течеше. Спомням си битката, която преминах, за да може Бог да го ремонтира. Всъщност, Той сложи изцяло нов покрив. А този прозорец там - преди беше счупен. Господ позволи да мина през изпитанието на живота си за него. Сега е заменен с този красив стъклопис”.

В нашите духовни битки ние намираме всички необходими средства за поддръжка - сила да продължим напред, власт над врага. И в онзи ден, когато застанем пред Господа, Той ще ни припомни: "Спомняш ли си през какво премина в тази случка? На тази дата и в тази страшна битка? Виж това, което постигна: една добре поддържана къща, в божествен порядък, без петно или недостатък. Всичко беше осигурено чрез битките, които спечели. Ето резултатът от твоите изпитания. Не си ли струваше всичко това?"

Представете си какво би било, ако в този ден дяволът направи една обиколка на вашия храм. Ще му покажете резултатите от всичките негови атаки срещу вас, и ще му кажете: „Виж какво ми причини? Ти искаше да ме унищожаш, но това изпитание доказва, че съм чист. То ми даде търпение и поддържаше огъня ми за Исус. Това, което ти възнамеряваше за зло, Той го използва, за поддръжката на тази къща”.

В битка ли сте в момента? Изправени ли сте пред интензивна духовен война? Бъдете насърчени: Бог има цел във всичко това и Неговият план за вас включва много повече от просто едно оцеляване. Той иска да излезете с повече ресурси, духовни богатства и сила, отколкото когато сте влезли в конфликта.

Простият факт е, че Бог е поставил Своето съкровище в човешки тела. Той ви е направил храм, дом, в който Духът Му да живее и вие имате отговорността да поддържате този храм. Ако станете мързеливи и нехайни, и пренебрегнете необходимата работа по поддръжката - редовна молитва, хранене с Божието Слово, общуване с Неговите светии – ще започне гниене и ще завърши в абсолютна разруха.

Може би точно сега сте объркани, обезсърчени и се съмнявате. Може би се чудите: „Аз не виждам никаква цел в тази борба. Защо трябва да продължавам в нея? Стига толкова!”

Трагично е, че много хора са спрели да се сражават. Накрая са се огорчили, закоравили, ядосали, отказали са се от вярата. Защо? Защото нямат никакви ресурси. Те са захвърлили

съкровището си, тръгвайки си от своите изпитания. За съжаление, аз познавам много пастири, чийто живот се стече по този начин. Те просто се отказаха от борбата, и когато задухаха силно ветровете на битката и изпитанието, вярата им претърпя корабкрушение.

Като погледна назад към своите петдесет години на служение, си спомням много пъти, когато ми идваше да се откажа. Аз се молах: „Господи, не разбирам тази атака. Откъде дойде тя? Кога ще свърши? Въобще не виждам цел в нея“. Но с течение на времето започнах да виждам плодовете от тези изпитания, и те - ресурси, сила, духовно богатство – ме осигуриха по начин, който не можех да получа чрез каквито и да било други средства.

Призовавам ви: хванете се за вашето изпитание чрез вяра и повярвайте, че Бог го е позволил. Знайте, че Той го използва, за да ви направи по-силни ... да ви помогне да вземете плячката от Сатана ... да ви направи да бъдете благословение за другите ... и да освети всичко за Негова слава.

Използван с разрешение на World Challenge, P. O. Box 260, Lindale, TX 75771, USA.

© 2003 World Challenge, Inc., PO Box 260, Lindale, Texas 75771

[The Spoils of Spiritual Warfare](#) / [Плячката от духовната война](#)

